

Lewinsky: Jeg kan ikke undlade at udtale min Glæde over, at den højtærede Indenrigsminister nu i Dag udtalte sig saa varmt for, at det burde staa Enkerne aabent at faa Understøttelse af Hjelpekasserne uden at miste Bidraget ifølge denne Lov. Paa den anden Side maa jeg udtale min Beklagelse over, at der, da Sagen forelaa til anden Behandling heroppe, og da der forelaa et Ændringsforslag af mig netop i den Retning, ikke lød et anbefalende Ord fra den højtærede Indenrigsminister for dette Ændringsforslag, og jeg vil udtale min Forundring over, at den højtærede Indenrigsminister nede i det høje Folketing, da han havde paapeget dette Forhold, udtalte, at det forundrede ham, at saavel Højre som Radikale og Socialdemokrater kunde gaa med til dette. Der var jo netop fra min Gruppes Side stillet Underændringsforslag om, at dette Forhold skulde falde bort, og dette Ændringsforslag vandt her i Tinget kun Tilslutning fra det radikale Partis og mine Meningsfællers Side, hvorimod den højtærede Indenrigsministers Partifæller ikke ydede det Tilslutning. Det skulde nu glæde mig, om den højtærede Indenrigsministers Stilling overfor dette Spørgsmaal kunde føre til, at dette Punkt, som jeg anser for et mørkt Punkt i Enkeloven, kunde falde ud under den, som jeg haaber, fortsatte Behandling i Fællesudvalget.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ærede Medlems Underændringsforslag, som jeg ikke har overset, var stillet til et Ændringsforslag, hvis Vedtagelse jeg gjorde alt muligt for at forhindre. Jeg kunde dog ikke staa og anbefale et Underændringsforslag, som var stillet til et Forslag, som jeg i det hele taget ikke mente burde vedtages. Det er Forklaringen.

J. Pedersen: Det er vistnok ret sjældent, at man ved et Lovforslags eneste Behandling kommer ind paa nogen udførlig Realitetsbehandling, og jeg skal heller ikke komme ind paa en saadan, jeg skønner, at det er ganske unyttigt. Det er jo givet, at det Flertalsforslag, her er stillet, bliver vedtaget, og de Forhandlinger, der senere vil være at føre, hører nødvendigvis hjemme i Fællesudvalget.

Overfor den Bemærkning, som fremkom fra det ærede Medlem (Lewinsky), som før talte, om Regeringspartiets Stilling til Spørgsmaalet om de understøttede En-

kers Adgang til at faa Hjælp af Hjelpekasserne, skal jeg dog gøre den Bemærkning, at dersom Lovforslaget var blevet opretholdt i samme Skikkelse, hvori det kom fra Folketinget, vilde denne Hjælp fra Hjelpekassen ikke have været nødvendig. En anden Sag er det, at den kan have sin berettigede Plads, naar der indføres faste Takster, saaledes at en Enke kan komme i det Tilfælde, at hun ikke kan klare sig med det, som er hende tilstaaet, og som jo ikke kan forhøjes efter Forslaget, som det foreligger. Saa kan der være Tale om, at det kan være rigtigt, at hun kan faa Hjælp af Hjelpekassen for ikke at komme ind under Fattigvæsenet. Men som Forslaget forelaa fra Folketingets Side, var det ikke nødvendigt, thi da kunde der tilstaaes Bidragsforhøjelse, hvis der var den fornødne Anledning dertil.

Jeg skal indskrænke mig dertil og blot paa mine Meningsfællers Vegne anbefale at stemme imod Flertallets Ændringsforslag og for at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Ordføreren (Piper): Jeg vil blot i Anledning af den højtærede Indenrigsministers Bemærkning udtale, at hvis Landstinget havde vedtaget dette Lovforslag forrige Aar, var den Udgift, der er forbundet dermed, jo kommet til Udgift paa Statsregnskabet et Aar før. Det holder derfor ikke Stik, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde, at der var Penge nok, da det varede et Aar, inden disse Penge kom til Udgift. Der er endnu ikke den Balance til Stede for Statskassen, som der skulde være, førend man kunde forsvare at paatage sig nye Udgiftsposter. Vi tør derimod haabe, at der er det ad Aare, naar Loven, saafremt den vedtages i Aar, vil komme til at bebyrde Statskassen. — Den højtærede Indenrigsminister kom ind paa, at det var Flertallet i dette Ting, der havde ment, at Finansministeren fik for mange Indtægter, og at der vilde blive for mange Penge i Statskassen. Maa jeg i den Anledning bemærke, at vi fra vor Side ikke var uvil lige til at skabe de fornødne Indtægter for Statskassen. Vi var villige til for visse Skattesatser at stille det ønskede Beløb til Raadighed, men den højtærede Finansminister vilde endelig have Beløbet paa een Konto, de direkte Skatter, og ikke paa de indirekte Skatter, som han selv havde stillet Forslag om. Dette Forhold har i øvrigt saa tidt været debatteret mellem den højtærede Finansminister og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), at det